רקוד בשתי חתונות

היתה שעת־לילה מאוחרת. בזה אחר זה התחילו האורחים לצאת את אולם בית־הקפה החיפאי הסואן כרמל, בו נערכה אותה שעה חתונתו של עולה חדש ממצרים, ידיד עמיאל, עם עולה חדשה מרומניה, סילויה. החתן והכלה עמדו בפתח, נפרדו בלחיצת יד מהקרובים והידידים, שביניהם היה גם גבר נמוך קומה, רחב כתפיים וחיוך. יצחק וייסמרק ברך את הזוג הצעיר, איחל להם אושר רב. עמיאל השיב בתקוה כי לא ירחק היום והם ירקדו בחתונת בנו של וייסמרק, נתן, והודה על השי היפה שקיבל מוייסמרק: רהיטים מתקפלים, תיצרת מפעל וייסמרק.

השבוע, למעלה משלוש שנים מאז אותו ערב מאושר, מילא עמיאל את הבטחתו: הוא הופיע עם אשתו סיליה ובנו הקטן חיים לחתונת נתן וייסמרק שנערכה באולם הנשפים התל־אביב המפואר גיבור. הוא לא היה לבוש סמוקינג ועניבת פרפר כבאותו לילה בחיפה. הוא הופיע במכנסי חאקי קצרים וחולצה מקומטת בלתי נקיה בי־תר. גם סילויה נראתה מוזנחת למדי ולא קשה היה לקבוע כי בעוד כמה חדשים יזכה חיים באח, או אחות.

הזוג לא בא בידים ריקות. כל אחד מהם החזיק בידו שלט־קרטון גדול כתוב באותיות גדולות ושחורות: „יצחק וייסמרק חייב לי 1000 לירות שנתתי לו כפיקדון. היום הוא עורך חתונה מפוארת לבנו — — על דמי!!"

קהל רב מיהר להצטופף מסביב לאורחים הבלתי קרואים. עמיאל עצמו ביקש מן הקהל לא להפריע לתנועה, לקרוא את השלט ולהמשיך בדרכם: „התחייבתי בפני המשטרה לא להפריע לסדר." כעבור רגעים אחדים הופיעו צלמי העתונות ונידות ירוקה לראות אם באמת אינו מפריע לסדר.

הסמל התקשר עם הממונים עליו, ביקש הוראות. כעבור רגעים ספורים באו גם הממונים לחתונה, ביקשו מעמיאל לעזוב את המקום. עמיאל סרב: „אני נמצא כאן באופן חוקי. מותר לי לעמוד על מדרכה עם שלט."

ארוכה היתה דרכו של עמיאל מחתונתו ועד לחתונת נתן וייסמרק. הוא היה ידיד אחנו של וייסמרק, אף הוא עולה ממצרים, נפגשו לעתים קרובות. עמיאל, שעבד בחברת אריגה, מצא חן בעיני וייסמרק. פעם, כאשר העלה עמיאל בפני וייסמרק את בעייתו העיקרית — דיור, מצא וייסמרק פתרון לבעיה זו: יש לו בית קטן באזור התעשיה שבצפון תל־אביב. הוא מוכן לתת אותו לעמיאל על מנת שישמור על מחסנו שה בקירבת הבית. עמיאל לא יקבל משכורת, אך לא יצטרך לשלם שכר־דירה. כל מה שדרש וייסמרק מעמיאל היה סכום של 1000 לירות כערבות לפינוי הדירה תוך שנתיים.

החזוה נחתם ועמיאל נכנס לגור בבית הסדוק, חסר המים, הנוחיות והחשמל.

לפני חודש וחצי הוציאה העירייה צו לפרוק הבית. „המהנדס אמר כי הגג עלול ליפול בכל יום ובגשם הראשון בוודאי יפול." עמיאל פנה לוייסמרק, דרש את 1000 הלירות שלו, רצה לצאת את הבית האבוד.

לפני שלושה שבועות הופיעה סילויה לאחרונה אצל וייסמרק, ביקשה את הכסף. וייסמרק לא דחה אותה, אמר לה: „תבואי אחרי הבחירות והחתונה של בני. או נסתדר."

עמיאל נואש. הוא ראה בעיני רוחו את אשתו מתגוללת ברחוב, כשהתינוק שיוולד בזרועה. בלי החזרת כספו לא יוכל לרכוש דיור אחר. הוא החליט החלטה אכזרית: את הכסף יגבה בשעת החתונה, ילבין ברבים את פני האיש המסרב לשלם.

וייסמרק לא הכחיש כלל שקיבל את הכסף. אולם הוא הסתמך על הסעיף בחוזה

חקחל על המרפסת, ממשתתפי החתונה, משקיף על הקהל השומע למטה על סכסוך בין אב־החתן לאדם שתבע אלף ל״י.

הכלה המבוישת מגיעה לאולם החתונה בשעת המהומה, מרכינה את ראשה. הפגנתו של האדם שלא היה מוכר לה, העכירה את היום היפה ביותר בחייה. היא לא ציפתה להפגנה זאת דווקא ביום נישואיה.

„אסור לצלם!" הסדרן מנסה להתנפל על הצלם. „מה שנעשה כאן הוא ענין פרטי!"

השוטרים הנבוכים עוצרים את שלישית המפגינים, למרות שלא עברו כל עבירה פלילית ונתנו לאורחים להיכנס לאולם ללא הפרעה. קודם לכן קרע אחד השוטרים את השלט.

האיש שגרם למהומה, ידיד עמיאל, מפגין בפתח החתונה בחברת אשתו ובנו.

עמיאל אמר כי הפקדון יאבד אם עמיאל לא יצא תוך שנתיים. אמנם, באותו מועד לא דרש איש מעמיאל לצאת. אך מבחינה פורמלית הנוסח ברור. לפני עמיאל עמד משפט ממשך, מסיבך, משאומתן עם עורכי־דין. הוא בחר בדרך הקצרה יותר.

מתוך אולם גיל נשמעו קריאו גיל וצלילי מרש החתינה הנדוש של מנדלסון. לצלילי המארש והקריאות הוזמנו עמיאל וסילויה על־ידי הסמל לבוא אחריו. גם חיים הקטן הצטרף אל הוריו במכונית הירוקה.

השלישיה הסעה לבית לבן וגבוה ברחוב יהודה הלוי. הם יצאו אותו כעבור חצי שעה. אמר עמיאל לעתונאים שחיכו לו ל־מטה: „זה בסדר. הואשמנו בהפגנה ללא רשיון־העיריה. נתראה במשפט."